

Destinació: Islàndia

Ei, tu! Sí, sí, tu, que estàs llegint aquest llibre. Creus en els dracs? Doncs espera't, espera't, que potser canviaràs d'opinió quan acabis la novel·la. Jo encara estic en estat de xoc, perquè aquesta història ha sigut tan al·lucinant... En fi, prefereixo que treguis les teves pròpies conclusions, jo tan sols soc el narrador. No tinc nom, perquè no soc un personatge de la novel·la, només soc una veu. Ara bé, ho sé tot. Alguns m'anomenen narrador omniscient, però aquesta etiqueta no m'agrada gens ni mica, em sembla massa pomposa, així que em pots anomenar narrador i prou. En teoria, m'hauria de limitar a explicar-te la història sense ficar-m'hi, se suposa que això és el que fan els narradors, però no et prometo res. És tan increïble el que ha passat que no em puc estar d'opinar!

Perquè et situïs: el protagonista d'aquesta novel·la es diu Àlex, té deu anys i fa cinquè. Fa unes setmanes que està molt content perquè l'Alba, la nena de la classe que li agrada, l'ha convidat aquest dissabte al càmping on va cada cap de setmana amb la família. Pots comptar que l'Àlex està més content que un gínjol. Abans, però, ha de demanar permís als pares, i vol fer-ho aquest vespre, mentre sopen en família al voltant de la taula.

El pare, la mare i el Nil mengen en silenci. Fa dies que tots tres estan tristos per diferents motius.

El Nil és el seu germà gran. Té vint anys i està molt deprimat des que l'ha deixat la Paula, la nòvia de tota la vida. De fet, gairebé no surt de la seva habitació i es passa els dies jugant a videojocs en línia. Per animar-lo, els pares han planejat un viatge sorpresa durant les vacances de primavera, per a tota la família.

Tot i així, els pares tampoc estan gaire alegres des que van detectar una malaltia poc comuna al pare. Els metges li han estat fent un munt de proves, però encara no han encertat el tractament. Per això, el pare ha d'anar cada dos per tres a l'hospital i la mare sempre l'acompanya.

—Nois, us hem de donar una notícia —anuncia el pare tot d'una—: la mare i jo haurem de viatjar a Alemanya durant les vacances de primavera. Hi ha un hospital que em farà un tractament

experimental, i sembla que està funcionant prou bé amb altres pacients.

L'Àlex i el Nil obren els ulls de cop. Al Nil gairebé li cauen les ulleres que sempre duu posades.

—Que bé! —exclama l'Àlex.

—Me n'alegro, pare —expressa el Nil.

—Malauradament, no podem fer el viatge sorpresa que hem estat planejant per a les vacances —afegeix—, però...

Llavors calla i s'escura la gola, com fa sempre que vol dir alguna cosa important.

—Però... què? —s'impacienta l'Àlex.

—Que vosaltres podreu fer el viatge igualment —anuncia.

Els dos germans arrufen el nas i es miren desil·lusionats. Un viatge amb el Nil? A l'Àlex no li ve gens de gust, s'hi acabaria avorrint com una ostra.

—Jo em vull quedar aquí —deixa anar.

—I jo també —s'hi suma el Nil.

—I ara! Com podeu dir això? —se sorprèn el pare—. Després de tot el que ens ha costat organitzar aquest viatge! Ni tan sols sabeu on anireu.

—Tant me fa, no vull anar amb el Nil —se sincera l'Àlex—. És un avorrit.

—I tu un pesat! —s'hi torna el germà—. No hi ha qui t'aguanti.

—Doncs no us quedarà més remei que aguantar-vos! —intervé la mare amb contundència—. El viatge

està pagat i no ens tornen els diners, així que l'haureu de fer tant sí com no.

Quan la mare diu «tant sí com no», la decisió és ferma i no s'hi pot fer res.

L'Àlex es plega de braços i s'esmuny cadira avall.

—Quin rotllo! —deixa anar empipat.

—Segur que us ho passareu molt bé —treu ferro el pare—. Que no voleu saber on anireu?

Tots dos s'arronsen d'espatlles, tot i que tenen força curiositat per saber-ho.

—Anireu a Islàndia —revela el pare.

—A Islàndia? —L'Àlex es grata el cap—. Si allà no-més hi ha pingüins!

En realitat no en té ni idea, si hi ha pingüins. Per no saber, ni tan sols sap on queda exactament Islàndia, però suposa que deu quedar a prop d'Irlanda, Finlàndia o Groenlàndia.

Ves a saber! Tots aquests indrets tenen noms de llocs freds i plens de pingüins.

—A Islàndia us hi trobareu de tot:

volcans, cascades, penya-segats... Fareu una ruta en furgoneta per conèixer tota l'illa —els explica el pare—. I també dormireu a la furgoneta, però no patiu, que tindreu de tot: sacs de dormir, estris de cuina, calefactors... Serà una aventura.

—Serà una tortura —rebla el Nil esbufegant—. Preferiria fer aquest viatge amb els meus amics...

—Amb quins amics? Amb els virtuals? —el burxa l'Àlex.

—Almenys jo en tinc, d'amics, no com tu.

Uf! Aquest ha sigut un cop baix! L'Àlex fa un pam de morros. Encara li fa mal parlar dels seus antics

amics. Mira que s'hi feia, amb ells. El Kevin, el Pol, l'Unai i ell s'anomenaven els Quatre Fantàstics, eren inseparables, però últimament se n'ha distanciat perquè a l'hora del pati prefereix jugar amb l'Alba i la seva colla. I, és clar, els seus antics amics s'han enfadat i tot són retrets: que si t'has tornat un *xulo*, que si no vols estar mai amb nosaltres, que si et passes les hores del pati amb l'Alba... En realitat són uns envejosos, perquè a tots els agrada l'Alba, però ella no els fa cap cas.

—Ha, ha, que graciós... No m'estranya que t'hagi deixat la Paula —li etziba l'Àlex.

Ui, ui, ui! Aquesta resposta encara ha fet més mal. El Nil fa cara de vinagre. Tot i que ja han passat unes quantes setmanes, el noi encara està molt afectat per la ruptura. La noia el va citar en una cafeteria i li va buidar el pap: que si sempre vas a la teva, que si tens el cap als núvols, que si mai et recordes de mi... Tenia tanta ràbia acumulada que no li va deixar obrir la boca. El Nil tampoc hauria sabut què respondre-li, tot s'ha de dir, perquè la Paula deia veritats com una casa. I des d'aquell dia no n'ha sabut res més.

—Voleu callar? Ja n'hi ha prou d'aquest color!
—s'esvera la mare—. Si no feu l'esforç d'avenir-vos, anireu amb la tieta Ramona totes les vacances!

Tots dos s'intercanvien una mirada d'horror. A l'Àlex se li regira l'estómac. La tieta Ramona és superrestricta, l'anomenen la sergenta, perquè no para de donar ordres a tort i a dret com si fossin a l'exèrcit.

—Ni de broma me'n vaig amb la tieta! —salta el Nil com una molla—. Abans me'n vaig a Islàndia.

—I jo. Qualsevol cosa abans que la tieta Ramona —s'hi afegeix l'Àlex.

La mare observa el pare, li acaricia la mà i dibuixa un somriure de satisfacció.

—Així m'agrada. Ja sabia que aconseguiríem arribar a un acord.

I vet aquí com l'Àlex i el Nil acabaran viatjant a Islàndia, sense els pares ni gaires ganes d'estar l'un

amb l'altre. Ara bé, ni de bon tros s'imaginen la quantitat d'aventures que viuran en un viatge que serà inoblidable.

